

[Jørgen Jørgensen.]

tilvejebringe de valutamæssige Midler, der vil kræves.

Efter Forsvarsministerens Opgørelse vil Anskaffelser af Materiel, svarende til 1937-Ordningen, koste 1 500 Mill. Kr., udregnet efter Priserne i 1945, det vil formentlig nu sige 1 800 Mill. Kr., og selv om vi virkelig mente at kunne skaffe de 2 Mil-liarder, hvad vi ikke kan uden meget, meget store Afsavn paa andre Omraader, der er livsvigtige for Nationen, vilde vi alligevel mangle den fremmede Valuta, som skal til, og Materialet vilde formentlig overhovedet ikke kunne fremskaffes. Selv om man i Løbet af en længere Aarrække kunde tilvejebringe en Militærordning paa 1937-Ordningens Grundlag, vilde en saadan Ordning efter al Sandsynlighed være ubrugbar og ude af Stand til at opfylde de Formaal, dansk Militærvæsen har. Den tekniske Udvikling siden 1937 har helt ændret Forholdene, og et Militærvæsen, indrettet efter 1937's Mønster, vil formentlig være fuldkommen forældet og uanvendeligt.

Det er nødvendigt snarest paa dette Omraade at komme ned paa Realiteternes Grund. Opgaven maa være at samle sig om det mulige, og i den Henseende afstikker vor geografiske Beliggenhed, Landets Økonomi, den fremmede Valuta, vi raader over, og Muligheden for Fremskaffelse af Materiale ganske bestemte og meget snævre Rammer. Jeg og mit Parti mener, at Danmark skal have et Militærvæsen, men det skal være en Ordning, der svarer til den tekniske Udvikling, og som kan løse vore hjemlige Vagt-opgaver og tillige er bygget op paa en saadan Maade, at vi er i Stand til at yde vort Bidrag i det internationale Samarbejde, vi har tilsluttet os.

Udviklingen, som foregaar i Verden, opfordrer os til i de nordiske Lande at rykke tættere sammen. Det mest betydningsfulde Forsvar, Nordens Folk kan yde for Demokratiet og mod Diktaturet, er dette, at vort Folk politisk, folkeligt og kulturelt kan praktisere et Demokrati og bygge et Samfund, som kun en uendelig ringe Del af Befolkningen vil ombytte med Diktatur. Vi Folk i Norden føler os som en Enhed, vort Kulturgrundlag, vore politiske Idealer, hele vort Livssyn har vi tilfælles, og dette Livsgrundlag, denne Forstaaelse af Demokrati, som vi i de nordiske Folk bygger vor Tilværelse paa og føler os fast forankret i, har vi fælles med England og Vesteuropa. Det er en fælles Kulturverden, der bygger sin Tilværelse paa Frihed og Respekten for Menneskeværd.

Ved at tilslutte sig De Forenede Nationer har Danmark givet Udtryk for, at vi føler os solidariske med Demokratierne i Verden, og kommer Friheden og Menneskerettighederne i Fare, vedstaar vi vort Ansvar og Forpligtelse og er rede til at bringe de Ofre, som er nødvendige for at sikre Friheden i Verden. Vi skal ikke foregøgle os selv eller andre, at Danmark raader over Magtmidler, som kan sætte os i Stand til at afværge et tilsigtet Overfald paa vort Land. Vi skal aabent erkende, at vore Muligheder i saa Henseende er meget begrænsede. Men jeg kan tilslutte mig, hvad Udenrigsministeren sagde, at skulde Danmark imod al Ret og paa Trods af alle Pagter og Traktater blive angrebet, da vil vi af al vor Kraft forsvare det højeste Gode vi har: Danmarks Selvstændighed, vor Frihed og vort Demokrati.

Aksel Larsen: Jeg har set mig nødsaget til at finde den trykte Dagsorden for Folketingets Møde frem og se efter, hvilket Punkt paa Dagsordenen det er vi behandler. I Henhold til den trykte Dagsorden er det en Forespørgsel til Udenrigsministeren om, hvilke Meddelelser Udenrigsministeren kan give Tinget om den udenrigspolitiske Situation. Jeg har været nødsaget til at forvisse mig om dette, efter at jeg har hørt de Taler, der blev oplæst af de fire foregaaende ærede Ordførere, og som de paagældende Ordførere synes at have skrevet længe før de hørte Udenrigsministerens Redegørelse her i Tinget, og som de altsaa maa have skrevet uden nogen som helst Relation til det, man behandler. Jeg havde faaet det Indtryk af disse Taler, at det, vi behandlede, ikke var den udenrigspolitiske Situation, men Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark burde foretage sig noget for at faa genoplivet den Antikominternpagt, som daværende Udenrigsminister Scavenius paa Samarbejdspartiernes og Samarbejdsregeringens Vegne satte sit Navn under i Berlin i Efteraaret 1941. Det viser sig altsaa, at det er Udenrigspolitik, vi skal behandle. Jeg skal holde mig til det saa meget som muligt, men det er begrænset, hvor meget jeg kan holde mig til det efter de fire Ordførertaler, vi har hørt her, og som jeg ogsaa maa sige noget til.

Jeg haaber, jeg kan glæde det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft. Han gav paa hele Tingets Vegne Tilslutning til Udenrigsministerens Udtalelser om Grønland. Der har det ærede Medlem begaaet en alvorlig Fejl, det er i hvert Fald ikke paa vore Vegne. Det ærede Medlem maa undtage den kommunistiske Del af Tinget; vi kan nemlig